

Със него царство да обходи,
за всѣкиго да има даръ,
отъ всички най-щастливъ да бжде
въ полето селския пждаръ.

И гледа—пакъ торбата праздна,
глава прежуля остъръ пънь,
ржцетъ черни и корави,
крака избодени отъ трънь.

Че въ всѣко село край нивята
за него кжща се строи,
кждето може да ношува
и въ буря да се подслони.

До него гжбката се смѣе
съсъ тъмни точкици, очи,
високо нѣйде надъ върбитъ
орелъ безгрижно си хвърчи. . .

Но мжката и радостъта сж
змия въ човѣшкото сърдце,
събужда се отъ радостъ бърже
пждарътъ въ нашето селце.

Отъ този день пждарътъ, казватъ,
тъй страшно се е промѣнилъ,
на никого не проговарялъ,
все тжженъ, все замисленъ билъ..

И все едно и сжщо думалъ:
„Това е гжбка, азъ съмъ царъ“.
Затуй „Великий царъ Гжбанъ“,
нарекли бедния пждаръ.

Калина Малина

ЧУДНИЯТЪ ПѢВЕЦЪ

Живѣлъ нѣкога единъ много богатъ човѣкъ. Хамбаритъ му прашѣли отъ жито и ечмикъ, но той билъ такъвъ скжперникъ, че ядѣлъ само по веднажъ на день. А на магаренцето си давалъ храна на два дни веднажъ.

Седналъ скжперникътъ единъ день и се замислилъ:

— Голѣмъ разсипникъ съмъ станалъ: минатъ, не минатъ два дни, хайде ечмикъ на магарето! Ще ме опропасти то мене!

И той решилъ да дава отсега нататъкъ само веднажъ въ седмицата храна на магарето си. Но още на третия день магарето почнало да реве. Цѣлъ день и цѣла нощъ ревало, но скжперникътъ не му далъ храна.

Чули съседитъ и дошли да видятъ какъвъ е тоя ревъ. Като видѣли слабото магаре, разбрали каква е работата и казали на шега:

— Много си го прехранилъ ти, съседе! Затова вдига тая врява.

— Тъй е! — извикалъ скжперникътъ. — Знаехъ си азъ, че съмъ станалъ голѣмъ разсипникъ. Тогава цѣлъ месецъ нищо нѣма да му дамъ. Ами я ми кажете какъ да го накарамъ сега да млъкне?

— Окачи една метла на опашката му! — пошегувалъ се единъ.

— Накичи го и съ звънци! — подигралъ се другъ.

— Сложи му и вѣнецъ! — обадилъ се трети.

Всичко, което му казали съседитъ на шега, глупавиятъ скжперникъ го направилъ и магарето му заприличало на плашило, но пакъ не млъкнало.